

PERIÓDIC SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

M. FERNANDEZ CABALLERO.

Com á director d' orquesta
y com á compositor
ha adquirit fama europea
y ha guanyat profit y honor.

¡ABUR!

Ja hi som altra vegada. Las maletas, los sachs de mà y 'ls monumentals mundos surten dels quartos foscos hont havian reposat desde últims de setembre, y las classes acomodadas se disposan á abandonar-nos.

Aquí no hi quedem més que las classes *incomodadas*, que no tenim maleta, ni mundo, ni sach de mà, ni torre á Caldetas, ni chalet á Puigcerdá, ni calor...

Es dir; de calor sí que 'n tenim: lo que hi ha es que ho dissimulém per fer lo valent y poguer dir á aquestas caravanas de gent que surten de Barcelona:

—¡Pobres infelissos! ¡ja es una bona pena veures obligats cada istiu á anarsen á fora!—

Antiguament aixó de passar l' istiu al camp era tan un article de luxe, que eran relativament pocas las personas que 's permetian lo despilfarro de anarsen més enllá de Sant Gervasi.

Avuy nò: desde 'l capitalista que *no sab lo que 's té*, hasta 'l pelacanyas que sab perfectament lo que no 's té, no hi ha ningú que no 's cregui obligat á fer lo corresponent viatjet de recreo á Ribas, á Sant Hilari ó á la conca de Tremp.

Ahir se 'm presenta, com de costum, una dona que cada senmana vé á casa á recullir los rosegons que deixa la canalla.

—Vaja,—'m diu després d' haver ficat al cistell los trossos de pá sech que hi havia al calaix—ara, fins á la tornada.

—¡Y aixó! ¡que us en aneu de Barcelona?

—Sí senyor; un parell de mesos. Vaig á demanar caritat per allá á Tiana y tots aquells *rebaños*... ¡Es la costum de cada istiu!—

Pèls que no 'ns podem moure d' aquí, lo moviment d' ómnibus que van á las estacions, la

vista de camálíchs carregats de maletas y tot lo que indica que hi ha qui se 'n va á fora, es prodigiosament irritant y desconsolador.

Conech un fulano que aquestos díes arriba á posarse hidrófobo.

—¡Es graciós!—me deya l' altre vespre, parlant d' aquest assumpto.—Diuhén que á Barcelona hi ha críssis y, repari, tothom se 'n va.

—Potser se 'n van per aixó; perque hi ha críssis.

—¡Cál! Se 'n van per insultar la nostra miseria, per abotxornarnos, per deixarnos aquí sols, exposats á morir rostíts ignominiosament. —

Y l' home, convensut de que tan si crida com si no crida, de tots modos tampoch podrá fugir de Barcelona; 's venja á la seva manera, entretenintse en fer la pòr als coneguts seus que se 'n van.

Caminant ab ell un rato, ahir vaig veure com se las manega. Al davant del Liceo trobém un senyor de certa edat y veig que l' atura.

—¡Hola, don Domingo! ¿Ahont va tan atrafegat?

—Miri: vinch de comprar varias tonterías: demá marxo á fora, á passar unas quantas semanas á Arbucias.

—¿A Arbucias? ¡Desgraciat! ¿que no sab cóm están allí?

—Nò, no sé res; ¿qué hi ha?

—Que totas aquellas montanyas están infestadas de llops rabiosos.

—¡Jesús, María Joseph! ¿y no 'ls exterminan?

—Al contrari: ells son los que acabarán per exterminar als habitants de tota aquella comarca. L' altre día varen menjarse l' arcalde, l' rector y 'ls set ó vuyt majors contribuyents, apart de tres mossos de la esquadra que ja havian estripat lo día avants.

—¡Digui, donchs, qu' es exposat anarhi...!

—¡Y tal! Es lo mateix que anar á la sepultura.—

Lo pobre senyor va tirar amunt, tot compungit, y l' mèu conegut va dirme respirant satisfacció:

—¡Ala! Ja li he ficat la pòr al cos: lo qu' es aquest se queda á fernos companyia.—

Pero hi ha que desenganyarse; l' afició y la moda poden més que tot.

Los cronistas de viatjes y revisteros d' istiu prou s' escarrassan parlant als excursionistas dels mosquits que se 'ls menjarán, dels grills que no 'ls deixarán dormir, de la pols que 'ls tapará 'ls ulls, dels cotxes que volcarán, dels hostalers que 'ls connarán...

¡Cóm si 'ls diguessen Lucía!... Los trens cada día surten carregats de tal modo que no poden dir faha ni pèsol, las fondas dels poblets de la costa ja no tenen un quarto per llogar, y aviat á Barcelona no hi haura ningú més que las *massas inconscients* que no tenim un ral...

Ab tot, si hi ha personas que se 'n van pèl gust d' anarsen, ni hi ha també que 'ns abandonan per motius més justos y dignes de respecte.

Uns se 'n van per no veure l' arcalde.

Altres per temor de que s' escapin las fieras de las varias *menageries* que s' han montat per aquí.

Y altres per fugir de las *empentas* que ocasiona la grrran aglomeració d' extranjers que venen á visitar la Exposició.

Lo positiu es que, per fas ó per nefas, aquí aném quedantnos sols, y que es molt rara... y molt pobra la persona que no se 'n va.

Per xó ahir vaig quedar altament sorprés al trobar en plena Rambla á un individuo que no passa un istiu á Barcelona.

—¡Y aixó, donchs! ¿que no se 'n va á fora?

—Nò; aquest any me quedo aquí. Hi sapigut que l' mèu sastre, l' sabater, lo sombrero y altres *inglesos* son al camp y m' hi dit:—Pues jo 'm quedo.—Y no 's cregui: no ho faig solzament pera evitar lo perill de trobarme ab ells per aquestas montanyas...

¿Y pues, per qué ho fa?

—Perque sent ells fora d' aquí, puch passejarme tranquil é impunement per tots los carrers de Barcelona, cosa que no havia pogut fer may...—

Ja veuhén, pues, que si hi ha motius per anarsen, també n' hi ha per quedarse.

Jo soch dels que 's quedan; pero per xó, me 'n rich de las comoditats dels que son al camp. Si aguanto tot l' istiu aquí, també 'm tracto com un príncep, sense escatimarme ni estarme de res... de res absolutament.

¿Veuhén? Ara me 'n vaig á pendre una gasseosa...

¿Son servits?

A. MARCH.

A UN AMICH.

Quan m' abandoni la fatal desgracia
en mí encarnada des' que soch al món,
y mos ulls á plorá' avesats, sechs quedin,
¡sere ben mort!

Quant al temps de la cassa en la «Font groga»
cassar no 'm vegis junt ab lo mèu gos,
empaytant *ulls de bou* y *tiaretas*,
¡sere ben mort!

Quan en L' ESQUELLA lo mèu nom llegueixis
sota un retrato dels de «Caps de brot»,
(que sens dupte ho veurás quant ploguín figas)
¡serè ben mort!

Quan me fassin las noyas pessigollas
y quiet m' estigui sense felse'n jo,
ja pots dir que no visch y que m' enterrin,
¡sere ben mort!

PALLARINGAS.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIO.

IV.

Lo Palau de la Industria.

ESpanya.—Naus 7, 8, 9 y 10.

No dirán los castellans que 'ls catalans som agarrats y retinguts. No se que m' estimaría més, si lo que han gastat los expositors de Catalunya en instalacions ó la grossa de Nadal Mirin que n' hi ha de magníficas. No totas responen al seu objecte, es veritat; pero las més revelan un rumbo que ja 's poden desar los andalusos més de la mà toradada.

Aquí tenen, per exemple, la gran orga de *Fabra y Portabella*. No han vist may res més hermosa... y al mateix temps més impropí. Las motlluras se menjén als rodets de fil, de tal manera que á un li han de dir —Aixó es fil—perque se 'n convenci.

En lo mateix cas se troba un grandíós monu-

ment sobre 'l qual s' hi llegeix lo títol de *La Favorita*.

—Será un monument dedicat á Donizetti... ó á n' en Gayarre,—deya un visitant. Y acostants'hi, va descobrir unas quantas mostrars de blat, sagó y farina. *La Favorita* es una farinera. Al cap demunt hi ha una estatua de la Fama, ab un sach sota 'l bras y una trompeta á la boca.

Será un nou sistema de moldre. La Fama rosegará 'l blat y á bufadas treurá la farina pèl canó de la trompeta.

La industria manufacturera, á despit dels tractats de comers y de la crisis, fa un gran paper. Mereixen lo siti de honor las alfombras y tapisos de *Sert germans*. La instalació es regia y 'ls géneros exposats son magnífichs y de un gran gust artístich.

La España industrial ab los seus estampats, entre 'ls quals ressaltava una assombrosa imitació de un tapis dels Gobelins, manté la seva fama: *Ferrer y Vidal* presenta una instalació molt rica; *Ricart y C.^a* un armari senzill y un conjunt de géneros preciosos y 'ls fabricants *Palou*, *Successors de Lucena*, *Masriera y fill* y alguns altres, demostran que quan als nostres fabricants los dona la gana *la pintan* molt be.

De filats y teixits de cotó, fil, yute y altres fibres n' hi ha una varietat inmensa, representantlos los Srs. *Nobell*, *Clariana y Ciuró*, *Muntadas*, *Aparici y C.^a*, que presenta una gran instalació, *Mañé y Ordeig*, *J. Cabanach*, *Matas y compañía* (Teixits elástichs de gomars), *Mulleras y Sauquer* (instalació molt complerta), *C. Mitjans* (cuils), *Bracons y fill* (satinet per calsat), *A. Sadó y C.^a* (género blanch), *Baladía y Sala* (llensols preciosos), *J. Casals* (manteleria adamascada), *Sardanyons* (toballons y toballo's), *Tous*, *Guixá y C.^a*, *Borrull* (lonas y xarxas), *Brunet y Serrat* (telas), *Gironella y Masriera* (clases finas), *Casaromá* (Mantas de llana), *Gatue-*

llas y Baucells (Mantas de cotó y edredons), *Viuda de Claudi Arañó*, sense rival en los géneros pera senyora y *Godó germans*, que han format un verdader monument molt vistós de yute, en sas distintas trasformacions.

Y cóm s' aprofita tot! Un tal Sr. *Richardson* exposa manyochs de fils de cotó per limpieza de màquinas.—«Cabos de algodón» diu lo rétol, colcat sobre 'ls fils en blanch. Pero també n' hi ha de color.

—¿Y aquests de color, també son cabos? preguntava un pagés que anava ab lo seu fill, soldat de artillería.

—Aquests, respongué l' artiller, al menos son sargentos.

Catalunya ha tingut sempre punt, en los géneros de punt. La proba es que n' envihém á tot arréu y principalment á América. Aquí tenen als nebots de *Antón Regás* (Mataró) que han apriemat tan la cosa, que fins donan samarretas á quatre endolas la dotzena, y á *Joseph Sala*, á *Recasens*, á *Sala y Baladía* y á la *Vda. y fill de R. Enrich* que presentan bonas instalacions.

¿Y en sederías? Vaja, que no fem cap mal paper. O sinó 'ns guardarán de mentir los següents expositors. *J. Pallás* ab sos mocadors y telas; *Fábregas y Curtoy* ab sos mocadors; *Pascual y compañía* ab sos fails y velluts. *Q. Farriols*, *Reig*, *Batló y C.^a*, *Successors de Vitumara*, *Borrrell germans*, *Ferrer Alorda*, ab uns mocadors de flamenca hasta allá; *Font germans* ab sus felipas; *J. Segura* ab sos galons; *Fábregas y Rafart* ab sas telas en negre y principalment *Benet Malvehy* qu' en géneros decoratius es l' àguila.

—Jo no sé 'ls altres com han volgut colocarse al seu costat.

—¿Y aixó?

—Perque aquest fabricant es un *mal-vehi*.

¿Y qué dirém de las blondas y puntas? Davant de aquells aparadors suntuosos las senyoras s' hi fonen y hasta algun capellá, veient puntas per alba, 's llepa 'ls bigotis, ó 'l siti ahont los duria si no tingués privat deixarse'ls. Las blondas catalanas competeixen ab las millors de Brusselas y Valenciennes

J. Pl y Solanes, *R. Fauste*, *Magt Mora*, *Jaume Vives*, *Capmany y Volart* presentan géneros de primera. *J. Fiter* exposa una blonda de colors tota de una pessa, qu' es una maravella y *Faura y C.^a* ab sas imitacions y *J. Oriol Vives* ab sas blondas mecánicas al costat de las legítimas, donarían la castanya al m. s pintat.

—Vet' aquí lo que son los catalans: solen dir los que no 'ns coneixen. No saben fer res més que filar y teixir. L' industria catalana 's medeix á metros.

¿Quina equivocació més garrafall... La industria catalana ho abarca tot... y alguna cosa m. s.

¿Volen veure impresions, grabats y llibres magníficament presentats? Examinin las instalacions dels *Successors de Ramírez*, d' *Espasa y compañía*, *Ramón Molinas*, *Cortezo*, *Tipografía católica*, *Salvatella*, *Subirana y Nacente*; contemplin las ricas enquadernacions de *Miralles y E. Domenech*; las fundicions de tipos de imprenta de *Neufrille*, *Tipografía nacional* y sobre tot la de *Ceferino Gorchs*, que mereix un premi d' escriptura per la bona lletra que fa: las litografías de *Bastard* y sobre tot los grabats de 'n *Bobes*, que per desmentir als que diuen que aquí tot se

falsifica, ha fet un modelo de bitllets de Banc in-falsificables.

¿Volen papers de primera? Contemplin l' arch de triunfo de 'n Guarro, l' aparatosa instalació de Vilaseca y Domenech y la Giralda de Sevilla formada tota ab resmas de paper pèls nebots de Bonaventura Costas. Aixó sense contar los papers de fumar que n' hi ha de tan acreditats com los de Planas, Valadía, Pucurull y Carner y Borrell.

Ja veuen si en materia de papers fem bon paper.

¿Y en lo renglò de curtits, cuyros y xarols? Que vinguin los extrangers y haurán de confessar que á Catalunya hi ha molt bonas pells. Com per exemple: la instalació de Fábregas y Vilaseca, que ab sos cuyros repujats, pintats y sos guadamecils imitació dels famosos cuyros cordobesos es soberanament hermosa. Son també dignes de menció los curtits de la *Tenería barcelonesa*, de Peters, de Fargas y C.^a, de Alos y Finet, de Miguel Ros, de Matas y C.^a, de Cortinas, de Balada, de Tintó de Granollers y de Monmany de Vich, aixís com los xarols de Leboeuf y 'ls cuyros de Bosch, Prat y C.^a, un dels quals simula 'l Mapa d' Espanya, ab un cap de toro per capital.

¡Quina idea més espanyola!

Del cuyro al calsat, no hi ha més treball sinó tallarlo y cusirlo. La instalació colectiva dels sabaters de Barcelona demostra un garbo extraordinari. Ja no 's dirá que 'ls sabaters sigan los que van més mal calsats. No cito noms perque aquest article no sembli un inventari. Consignaré sols que algun de aquests sabaters fa gala del gust anglés, lo qual pot perjudicarlo molt.

—¿Cóm las vol las botas?

—A la inglesa.

—Está bé.

Arriba l' hora de presentá 'l compte y 'l parroquiá no 'l paga.

—¿Y donchs qu' hem de fer?

—Pero, home de Déu, si no las hi quedava á deure ja no serían á la inglesa.

En lo ram de labors apart dels dibuixos de Bru-

garolas, hi ha brodats preciosos de la Sra. Sivilla y molt notables de la Sra. Benet y Caballero. En un recó 's veu un tapis tot fet de retalls.

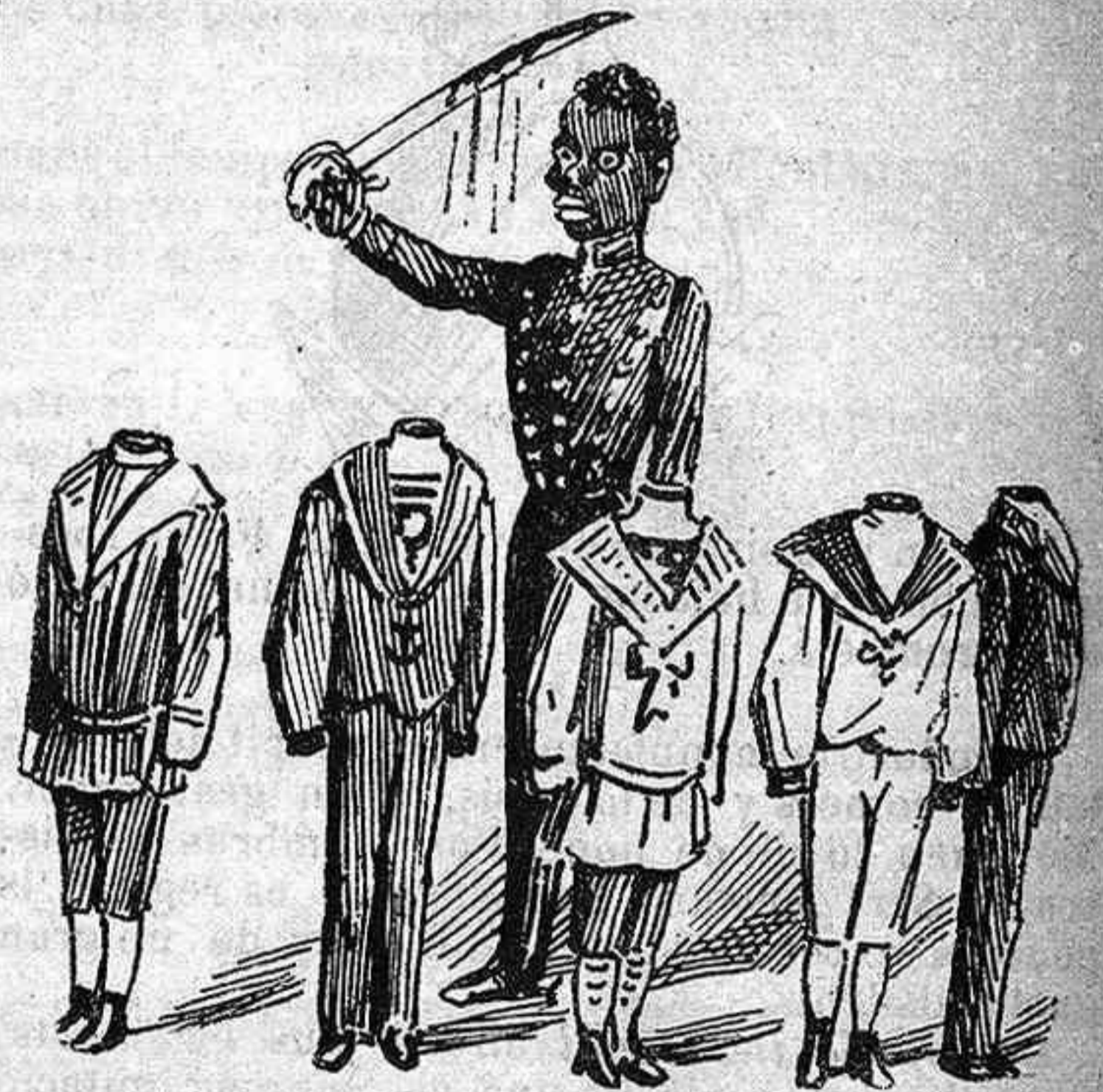
—¿Qui es aquesta senyora?

—La Mare Pedassets.

—¿La Mare Pedassets?

—Sí: la senyora del Pare Pedás.

Las Sras. Valls y Llorens presentan trajes de senyora; la societat de mestres sastres *La Confiansa*, poqueta cosa (siga dit en *confiansa*); lo sastre Sr. Panteleoni un aparador que fa fredat. Tots los maniquís apareixen decapitats. ¡Infelis-

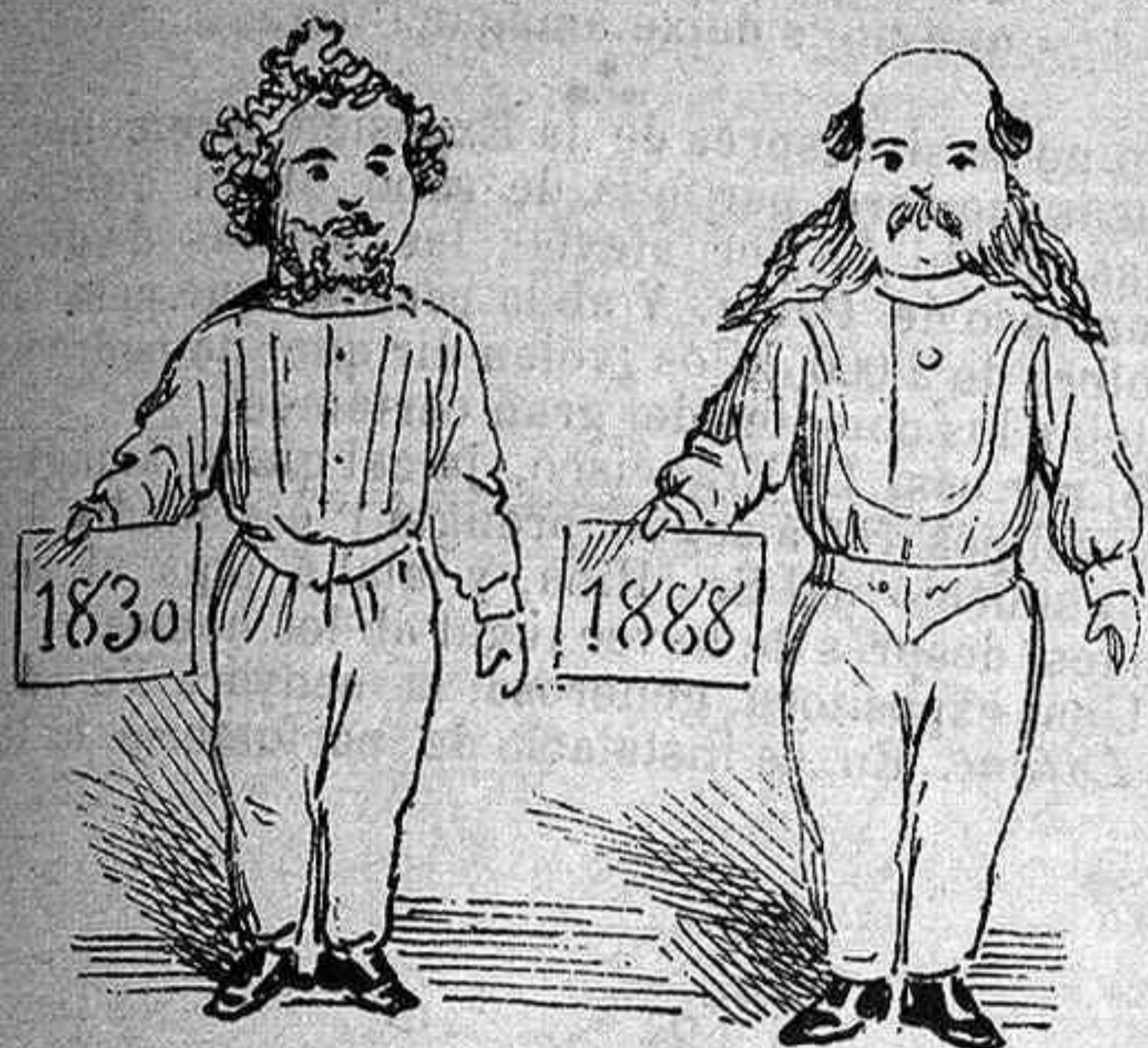

sos! Semblan los *Comuneros de Castilla*. No hi ha més que un negrito ab lo cap sancer. Aquest negre deu ser l' autor de aquella terrible hecatombe.

Y ara trayemnos la catxutxa davant de las gorras de *Courtier*, y si no portan catxutxa fassin barretada als sombreros de *Granell*, per dirigirnos en línea recta al aparador de *Verdereau*, ó sigui 'l camiser més antich de Barcelona y al de *Aurigema*, que proveheix de camisas al governador, al general y á altres descamisats per l' istil y que ha tingut la humorada d' enganxar pèls á unas ninas y vestir las ab las camisas que han sigut moda en lo que va de sigle. Lo modelo de 1888 lo porta 'l futur marqués de Olérdula, que á dretha lley hauria de donar lo bras á Barcelona y Barcelona hauria de anar sense camisa.

Fugim com de la peste dels vanos de 'n *Segur*. Si 'ls dich que n' hi ha que costan 400 duros se abstindrán de portarhi á la senyora, y fixémnos

en las cotillas, que inspiran pensamientos tan agradables.

La fàbrica *La Emperatriz* n' exposa una destinada à la reyna regent; pero ni aquesta, ni las de *Ardèvol*, ni las de *Petx y fills*, ni las de *Lluçia Mogas*, me inspiran los pensamientos que en mi despertan las del Sr. Pontí de Vich.

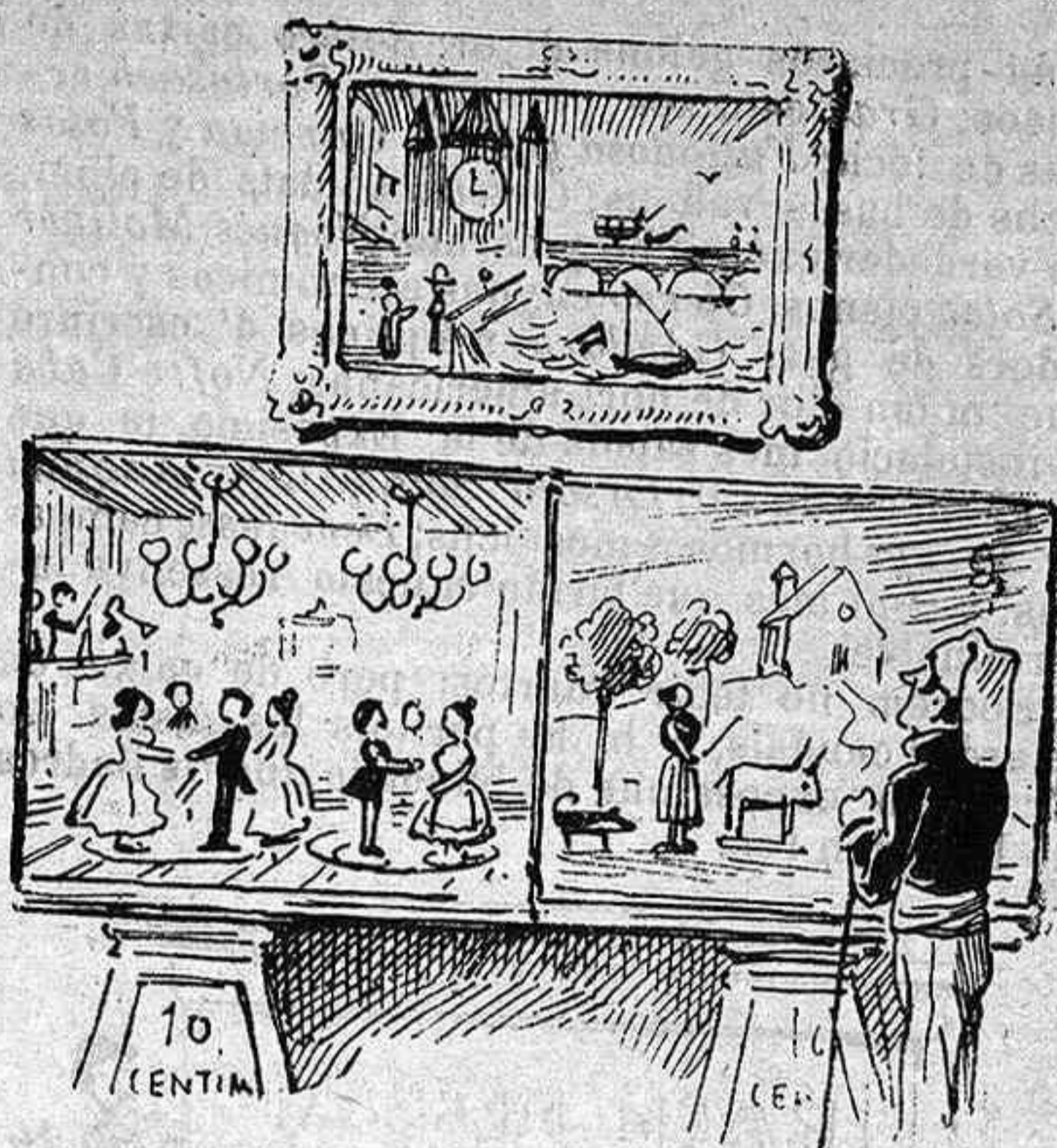

¡Sembla mentida que las majordonas gasting aquellas cotillas tan provocadoras!

Y ara fém un intermedi, donant una mirada à la notable instalació de la Casa de Caritat. Allà hi veurán lo que menjan los assilats, lo que vesteixen y lo que produheixen en los seus tallers. Hi ha uns bustos del Sr. Arnau, ex-assilat de aquella santa casa, que fan honor al artista y al establiment benéfich.

¿Volen entretenirse un rato? Tirin 6 vegadas 5 céntims en altras tantas caixas, y veurán un sens fi de figuras de moviment com ballan y accionan. Jo que tinch 40 anys ho he probat: y me n' hi tret 35 de sobre. Es la gran manera de tornarse criatura.

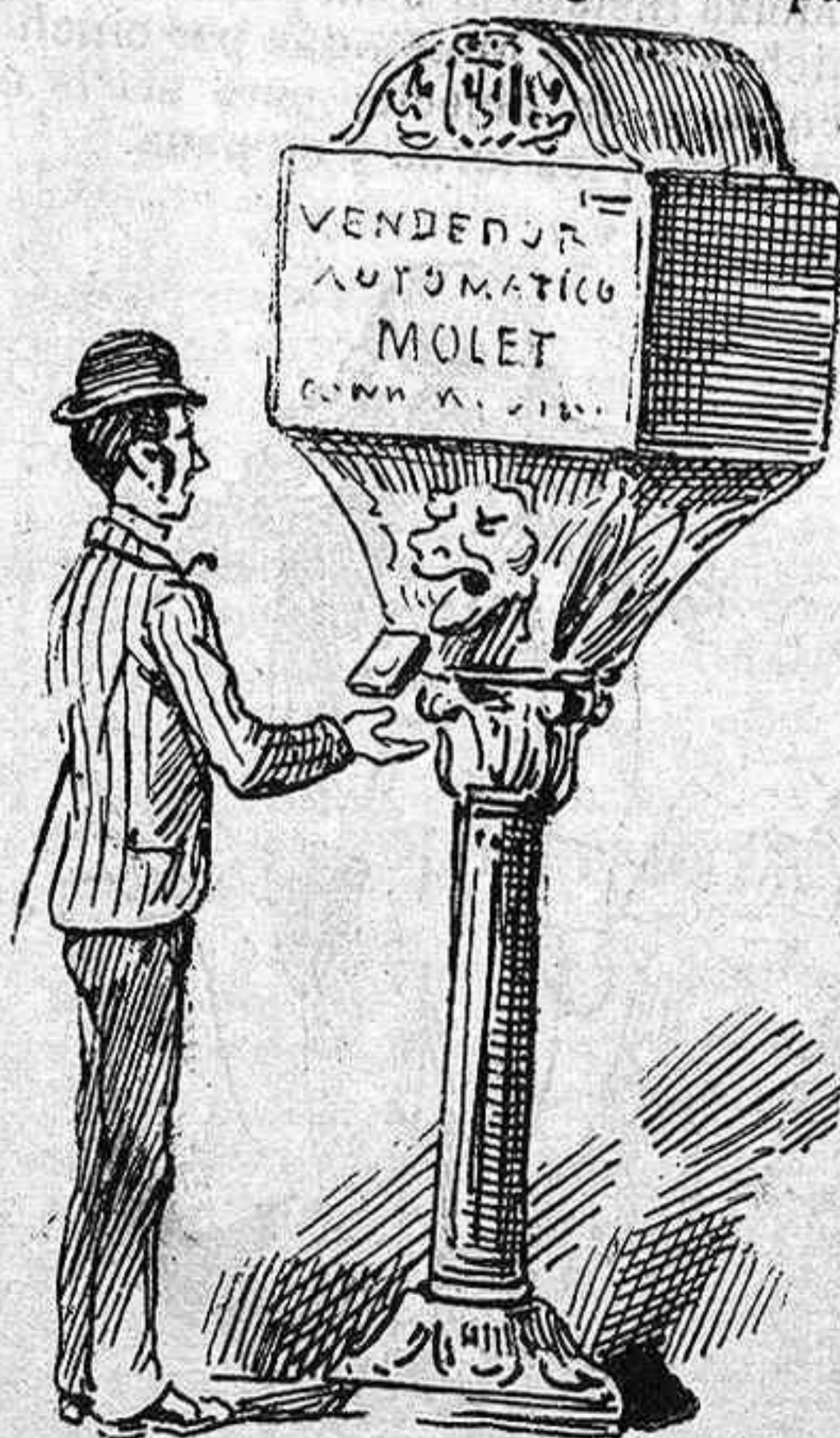
¿Y qué dirém del arbre geneològich desde Adam à Jesucrist dibuixat à la ploma? No m' admira tan lo dibuix de aquest quadro com la circumstancia de haver establert tantas successions, en una época en que no hi havia fés de batisme, ni registre civil.

¿Y l' altar fet tot de taps de suro? Compadeixin al seu autor. La paciència tot ho alcanza.

Y ara que me 'n adono. ¡Quántas industrias no hi deixat desatesas! Pero jo ja ho veig: citarlas totas sería un may acabar.

Vallés fill y gendre han montat una gran instalació de objectes de mitj cristall; *Florensa* presenta magníficas porcelanas y lámparas hermosísimas; *V. Domenech* máquinas per fer mitja; *Lacabra* objectes de arám; *Targa y Amorós* preciosos billars; *Clavé* midó d' arrós. qu' encare que sigui d' arrós es pagant; *Fills de Castells* una suntuosa instalació de objectes militars; *J. Damians* la entrada de una casa de senyors molt elegant; *Tomasino* para-rayos, que més bè estarían sobre l' edifici que à dintre; *Girona Garcia y C.* una gran instalació de raspalls que n' hi hauría per treure la pols à tots los homes públichs d' Espanya; *Rocamora germans* espelmas y sabó; *Santamaria germans* preciosos objectes de metall; *Mañach* ingeniosos panys; *Bo-*

guñá preciosos galons d' or; Sotero caixas de dolsos; Grau estutxos pera joyas; Portusach armas de foch; Fulladosa y C.^a y Garriga y Fosas jochs de busca rahons; Ortelli soldats de plom, un verdader exércit bó y barato; Nogués Moliner y Soler pianos; Ciervo cuynas económicas y contadors de gas; Gándara màquines d' escriure que 'm fan olor de nort-americanas; Nofre Caba la instalació mes salada de la Exposició, ja que tota ella es de sal; Orsola Solá y C.^a y Anquisi de Arenys hermosos mosaichs; Dencausse campanas; y cent més que farían aquesta ressenya interminable.

Podrém no tenir quartos; pero de caixas de guardar caudals, n' hi ha per tots los gustos. Lo Sr. Pié n' exposa una de blindada que 'ls lladres no hi poden res.

En la mateixa instalació s' hi admira un venedor mecánich, sistema Molet, que per cinch céntims los entrega un objecte; pero si 'ls cinch céntims son falsos, los torna y en paus.

Francament aixó es molt nou y de tots l' atenció crida: una màquina aixerida que no 's deixa amagar l' ou.

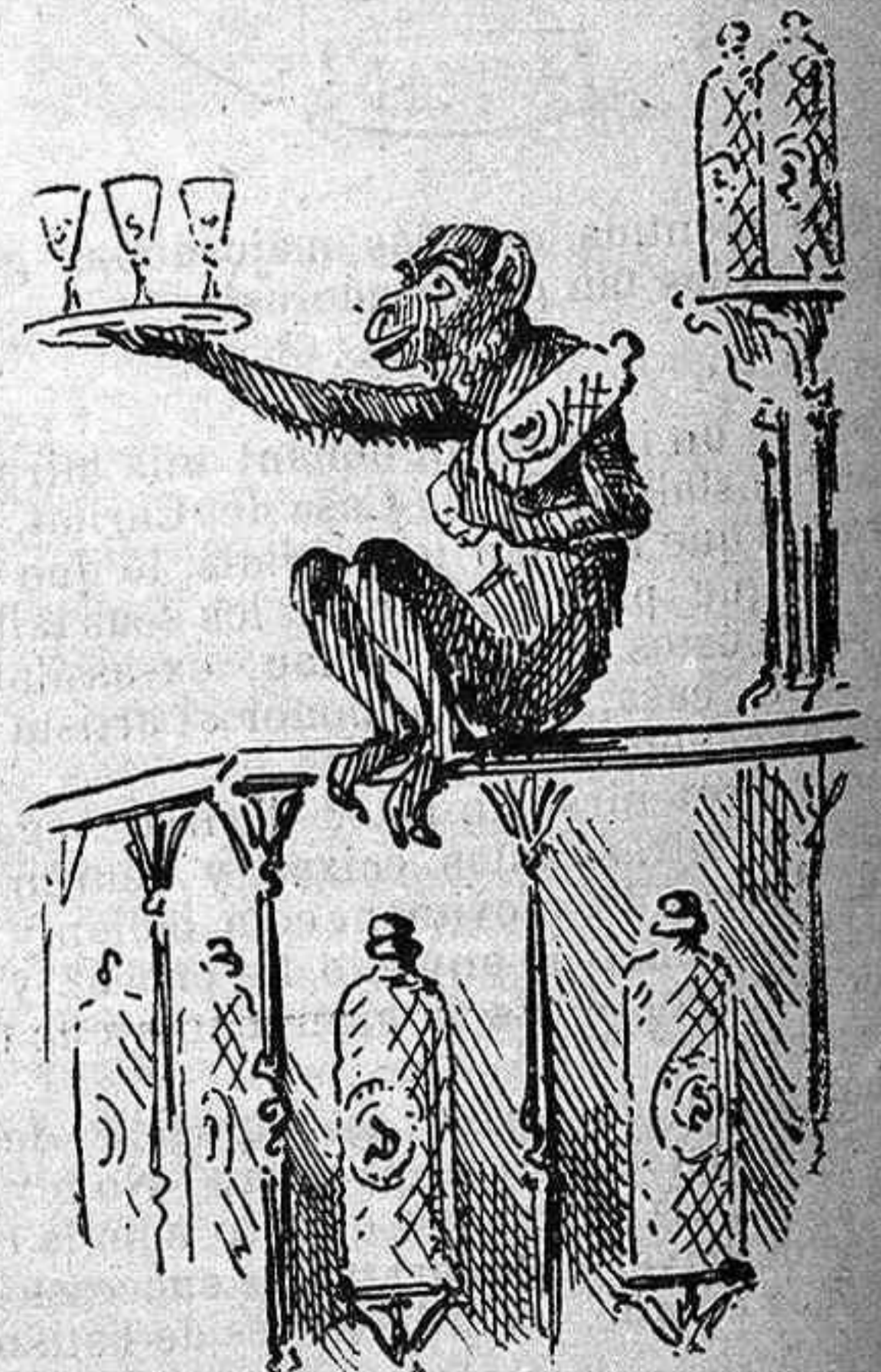
Jo no sè si després de la Exposició farém net; si acás no será per falta de sabó. Mirin quinas bolas. N' hi ha per afeytar las patillas de don Francisco de Paula. Y ab la pastilla que pesa la friolera de 2,000 kilos ¿volen dir que no podrém netejar los comptes del gran certámen?

Si per cas, D. Francisco, ja cal que s' amagui y si vol posarse á segur, prengui l' escafandra de la instalació del Sr. Riba, y ¡ala! á jugá ab los peixos, després de haver jugat ab los homes.

Una expositora generosa: la senyora Vd.^a de J. Lafont. En sa instalació de perfumeria hi té

un xicot de barro que tira capellans perfumats. Es alló de acostarhi la cara y 'l mocador y anarse'n á casa deixant un rastre de perfums.

Podria parlar de cent objectes m's; pero 'm falta espay. Per altra part los comestibles no poden tastarse; y 'ls vins y licors estan tancats dintre de las ampollas y un hom se 'ls ha de mirar y no pot formarne judici.

Hasta aquells monos de la instalacio de *ants* del Sr. Bosch, convidan; pero no abocan. ¡Murriots!

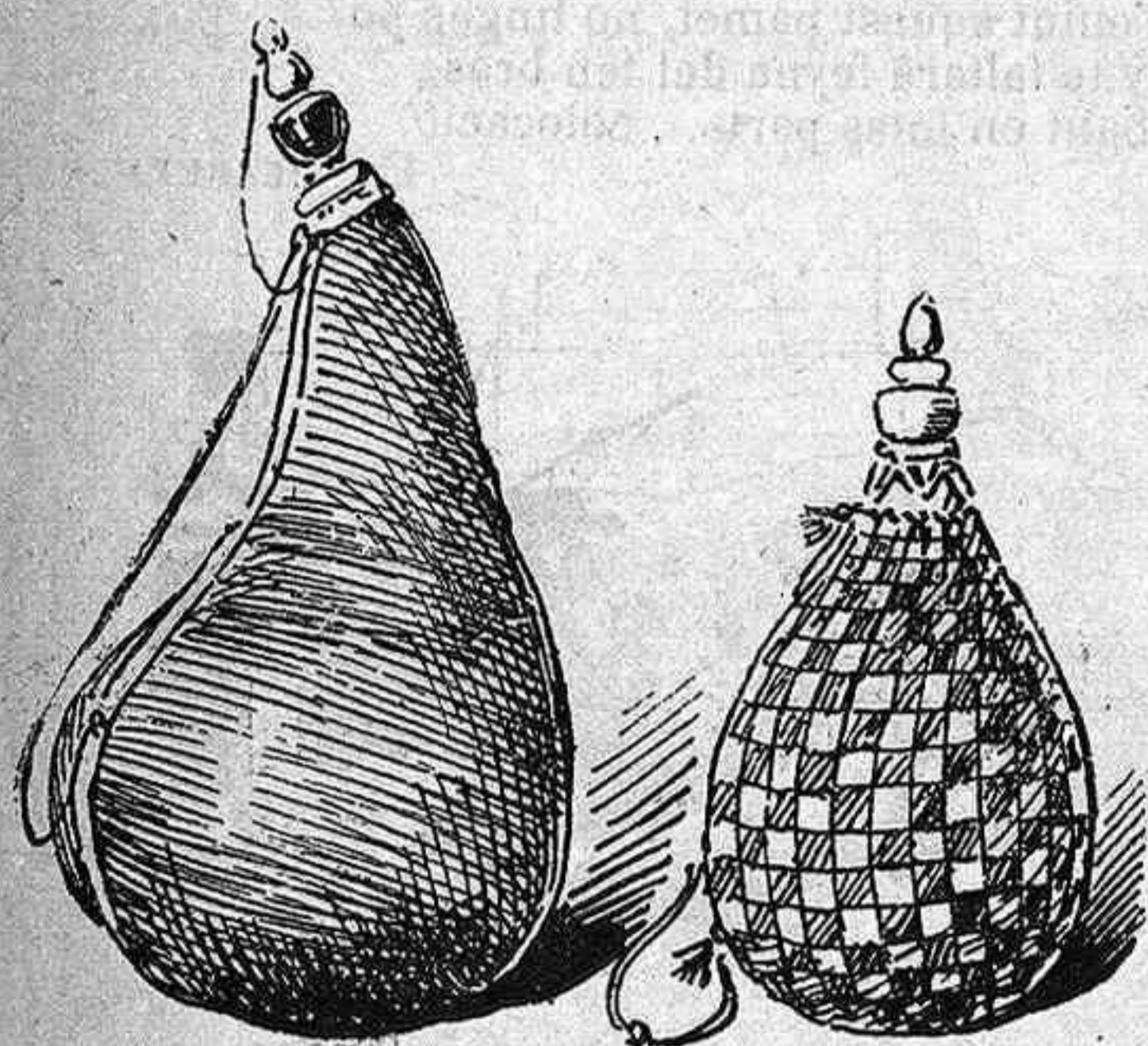
Lo mateix que 'ls amos del *ants* Espanya. Lo que han engiponat allà no es una instalacio, sino

un altar. A la qüenta en aquell altar s' hi diu la missa ab ayguardent. Aixís es més forta y fa més efecte.

¡Ah! 'M descuydava de una observació. En aquest país en que vivim, hasta 'ls gats progressan.

¿Se 'n volen convence? Donguin una ullada á

la instalacio del Sr. Sarbosa de Vich Alla veuran lo gat antich, fréstech y horrible y 'l gat civilisat, alegre y expansiu.

Y finalment no deixin de contemplar las cara-

bassas del Sr. Tramullas, treballadas ab molt garbo. No s' ha acunyat encare la medalla ab que recompensar als expositors, y 'l Sr. Tramu-

llas ja ha fet un objecte pels que surtin carbas-sejats.

P. DEL O.

¡POBRETA!

Era la estimada de la casa. Desde l' enjogassa, petit que la associava, vulguis no vulguis, al seus infantils jochs. fins á la reposada avia que en las llargas vetlladas del hivern la tenia per companya á la vora del foch, tots los de la casa la buscavan pera pagarli lo corresponent tribut de festas y caricias.

¿Y com no havian de estimarla si era tan joveneta y carinyosa? Si al véurela tan blanca y bonicoya, un no podia menos de sentirse atret per sa injenua manyagaria?

Que estrany es, donchs. que, tenint un conjunt de grácias tal, hi hagués qui, per ella, sentís cremar en son pit l' ardent foguerada del amor?

Y aquest amor era correspost, sense que ningú de la casa n' hagués esment; porque no podian pensar may que, essent ella com era, tan obedienda y... *casulana*, fés las misteriosas surtidas que feya totas las nits. quan á la casa tothom descansava. pera juntarse ab lo seu galan sota la glorieta del jardí.

¡Pobreta!... ¡Qui havia de dirli l' altra nit. quan feu la acostumada sortida, que seria la darrera volta que, per entre 'l fullam de la mal encuberta glorieta, veuria la esgroguehida y melancólica claror de la argentina lluna!...

¡Pobreta!... ¡Prou son cor devia anunciarli alguna malastrugansa, porque. cap dia com aquell, estigué tan neguitosa al costat de son aymador, y may la veu havia eixit tan tremolenca de sa petita boca!

Prou denotava la seva inquietut la manera de exclamar:—¡Paul!... ¡Pau, mèu!... ab tanta tristesa, que sa veu semblava un gemech d' ánima en pena.

Ell prou se afanyava pera tranquilisarla, fentli las més tendres y manyagas caricias del seu repertori; pero ella no atinava á contestar altra cosa que son trist estribillo de ¡Paul!... ¡Pau, mèu!... com volguent significar la inquietut de que estava possehida...

A lo millor de son amorós coloqui estavan, y casi del tot tranquilisada ella, quan se obrí de sopte la finestra d' una casa vehina que donava al jardí, y al mateix temps, se sentí l' espotech d' un tiro que ressoná per l' espay, y una veu que deya:

—¡Arril... ¡a escandalisar al bordell!...—tancantse altre cop la finestra.

Un esgarrifós crit surtí de la glorieta, seguit d' uns quants llastimosos gemechs que per moments se anavan apagant. Eran d' ella: la traïdora bala li havia atravesat lo pit, arrebatant aquella preciosa existencia tot amor y ternura....

¿Y ell?... ¡Cobart! Tan aviat sentí 'l tiro, com, més llauger qu' una guilla, saltá la barbacana del jardí deixant abandonada á sa estimada, que per moments s' aná dessangrant, y morint per fi sota aquella mateixa glorieta que tantas voltas havia encubert ab sòn benefactor ful'am las misteriosas citas amorosas...

Al endemá, quant la matinera raspa baixá al jardí á cullir una rosa ab que engalanar son pentinat, quedá esglayada á la vista del cadáver, y tornant á entrar á la casa, alborotá cridant:

—¡La han matada!... ¡Pobreta!... ¡es morta; allí al jardí; sota la glorieta!...

Tost baixan al jardí, guiats per la atribulada minyona que no feya altra cosa que exclamar:

—¡Pobreta!... ¡fa una llástima, tota bruta de sanch!... ¡Mirinsela, pobre *marruixal*!... ¡tan ratadora qu' era!...

—Sabs que pots fer—li digué sa mestressa—enterrala al peu de aquellas malaltissas d'álias, que potser ab aquest adób se apareiarán.

Y tot cumplint l' ordre, d'ya:—¡Pobre *marruixeta*!... ja no podré donarte may més l' espiná de l' arengada que cada día 'm menjava per esmorzar!...

RAMONET R.

OFERIMENTS.

Hombre... ¿Saben que ja 'm comensan á carregar los empresaris d' espectacles y otras industrias?

¿Per quí 'ns han pres?

Bo es que procurin engaliparnos, anunciandnos grans funcions, grans novetats, grans cosas... totas las *grans grandesas* que vulguin; pero ¡per amor de Déu! que no vinguin á tentarnos la codicia, oferintnos entrada y asiento per poch preu. . y unas quantas mils pessetas de regalo.

Suposó que ja compendrán á qué 'm refereixo.

Un qu' ensenya fieras, promet mil duros al que demostrí que las sévas bestias no son aixó y alló y lo de més enllá.

Un altre que exposa un tiburón en persona, ofereix també mil pessetas al que probí que l' animal—l' animal qu' exposa—no es un tiburón legítim y auténtich.

Aquí hi ha un que ven llet y promet regalar cinch mil duros al que posi en evidencia que la llet no es llet.

Allí surt un que fabrica mitjons cridant que donará cinch centas pessetas al que demostrí que 'ls mitjons... son calsetets.

Allá... pero ¿á qué molestarme explicantlos lo que tots vostés saben?

Basta dir que avuy no hi ha reclam ni anunci que no estigui encabessat ab un dineral... en números.

Ara bè; aquestos anunciants ó 's burlan del públich, ó tractan de enganyarlo, prometentli lo que no li han de donar.

Perque, una de dugas: ó es veritat lo que ells asseguran, ó es mentida.

¿Son molt fieras las fieras?

¿Es un tiburón lo tiburón?

¿Es llet la llet?

¿Son mitjons los mitjons?

Sí.

¿Y donchs, qué n' acaban de oferir mils duros y mils pessetas, si saben ab complerta seguretat que no sortirá ningú á reclamar lo que ofereixen?

Pel contrari; no es veritat lo que 'ls anunciants afirman.

Y pues ¿per qué li prometén oros y moros, si en cas de que algún aixerit vingués á demostrarlos que no es cert lo que diuen, tampoch li donarían lo que asseguran?

¿Qué! ¿que sí que ho donarían?

Aixó 'm fa creure que lo que anuncian es, donchs veritat.

Llavors, insisteixo en lo que hi dit: no t' cap gracia fer una posta, sapiguent de segur que s' ha de guanyar.

Posats en aquest terreno, jo encara seré més espléndit y rumbós que tots los anunciants que fins avuy s' han presentat.

Jo ofereixo deu mil duros al que demostrí que jo tinch los cabells rossos.

Ja veuen; no es una friolera. ¡Deu mil duros! Y si no 'n tenen prou, també m' allargaré fins á vint, ó á trenta ó á quaranta mil.

Per aixó no renyirém.

MATÍAS BONAFÉ.

Á UNA QUE BUSCAVA Á UN MILITAR.

(SONET.)

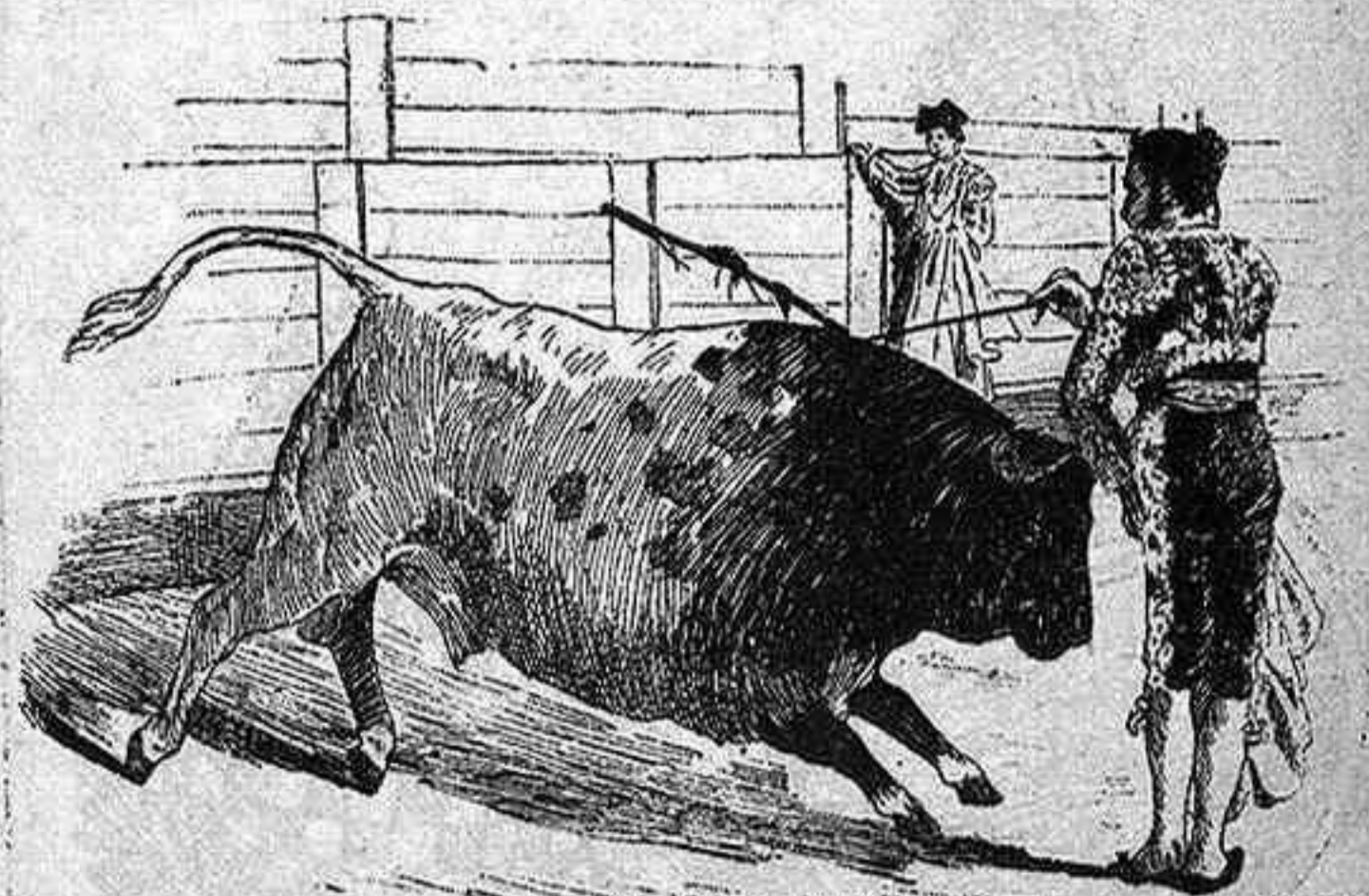
¡Al fi ja l' has trobat! d' un militar siguent l' esposa aymada ¡quí com tú! parlarás *castellufo*; y podrás dú' gorro per cada día á tot portar.

Com tindrás assistent, podrás estar mirant sempre al balcó si passa *algú*, y, en lloch de fregá 'ls plats, lo que es molt dú', podrás aná á la Rambla á passejar.

Si per desgracia enviudas, com sabrás las *cosas* del ofici, 'l batalló te farà cantinera, ja ho veurás:

Tenint aquest pamet, no tingas pò, may te faltarà feyna del teu bras. trobant en totas parts... colocació.

E. VILARET.

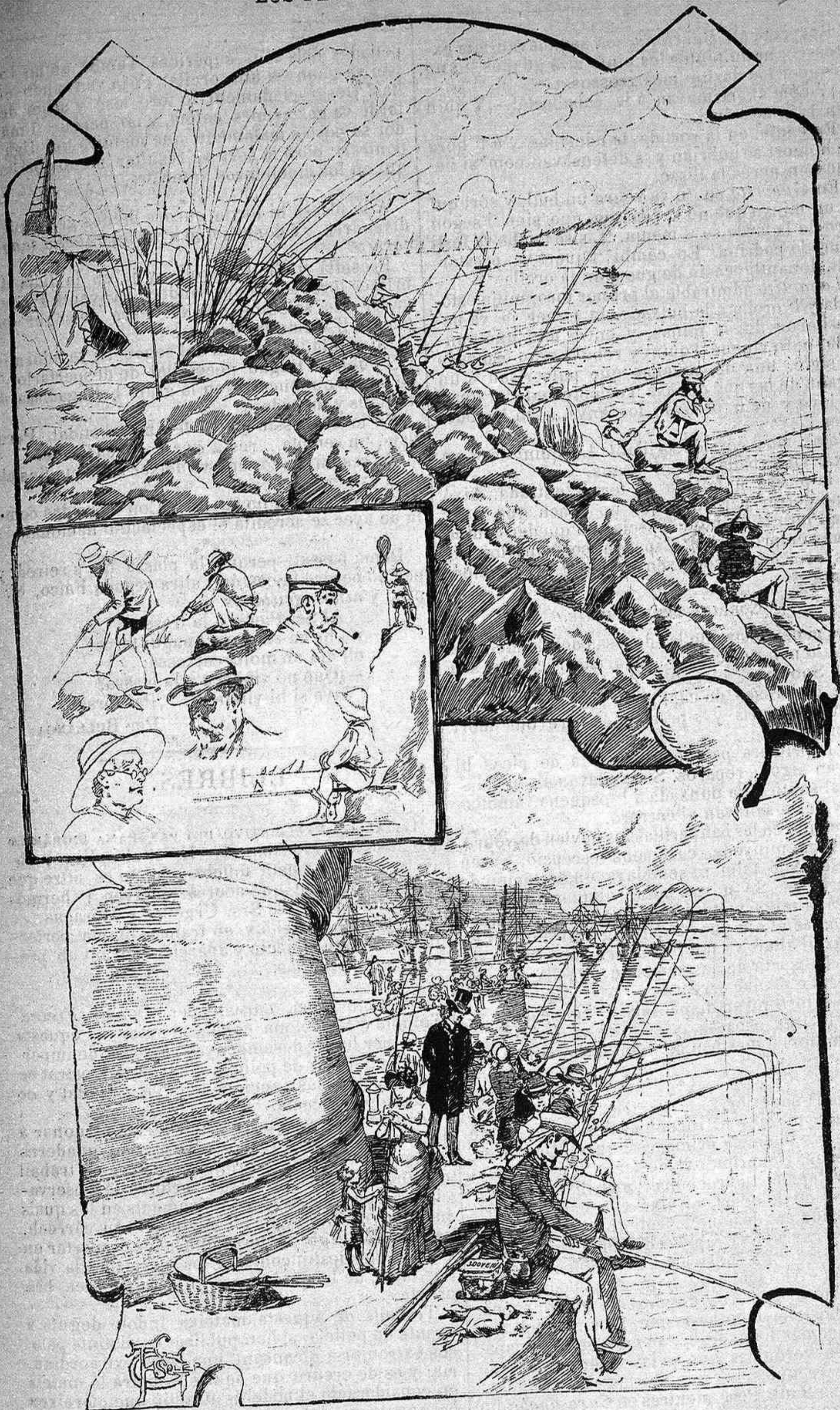

TOROS.

CORRIDA DEL DIVENDRES.

Quatre torassos de *Barrionuevo* y dos *Carriquiris*; pero *Carriquiris* granats, molsuts y formidables.

LOS PESCADORS DE CANYA.

Fora del port hi ha 'ls demócratas,
que pescant, pescant, s' engrescan;
sobre 'l moll hi ha 'ls pescadors
que van á pesca... y no pescan.

F. S.

Respecte als *Barrionuevos* semblaven fets expressos: ni un pintor los pinta més guapos, ni un carnicer los desitja més grossos.

¡Y cómo s' arriamavan á la caballería!—¡Y quin cap rras m's dur!...

En cambi en la sort de banderillas y á l' hora de la mort se cubrían y s' defensavan com si haguessen aprés la llissó.

En *Guerrita* se 'n va veure un bull, y sórt qu' es un minyo que no s' espanta, que sinó 'l segon toro de la tarde se 'l menja. 'L sisé també va ferli veure la padrina. En cambi 'l quart va prestar-seli, donantli ocasió de guanyar la orella.

Lagartijo admirable al primer toro, mitja estocada y l' orella á la butxaca; lo tercer ja va necessitarne dugas mitjas y entre mitj una punxada, pero vingué 'l quint y rebé la gran estocada del sigle, una de aquellas que pulverisan á un gegant, de las que donava 'l célebre matador quan era jove y no li pesavan los anys..... ni las butxacas.

Total: una corrida brillant. Lo quint toro va deixar sis caballs sobre l' arena.

A la plassa hi faltava un ters d' entrada. Aixó s' van deixar perdre 'ls que no saben que 'l senyor Piera té un punt especial en quedar com lo primer empresari d' Espanya, colcant los millors toros que s' coneixen al davant dels primers toreros.

CORRIDA DEL DIUMENJE.

Los pensionistas de las devesas del Conde de la Patilla tenen *quelcom* de la aristocracia del seu amo. Son fins, elegants, de bona estampa, no gayre poderosos de cap; pero responen sempre en totas las sorts y s' prestan á rebre una mort ben cristiana.

En la primera part, ó sigui en la de picas hi posavan alguns reparos. S' acostavan als caballs; pero al sentirse la punxada á l' esquena, amollavan, y hasta saltavan al carreró.

En cambi en las banderillas los havían de veure. Tots los minyons, casi sens escepció, varen lluhirse. Alló tament semblava un certámen de banderillers. Se 'n van posar al quarteig, al rellans, á la mitja volta hasta quebrant, y sempre bé, sempre al seu puesto. Ni una nuvia quant se dirigeix al altar, va tan ben adornada com los sis Patillas al sortir de las mans de aquells artistas en l' art de penjar arrecadas.

Al sisé toro varen dispensarli l' honor de parjarlo, 'ls tres espasas, y si l' un va ferho bè, l' altre millor, ó mes ben dit van ferho millor tots tres.

La mort superior.

Lagartijo, mestre incomparable quan no té nyonya, va matar lo primer y 'l quart. Dos toros, dos orelles. Del primer va desferse 'n de un magnífich volapéu, que reclamá l' aussili de la puntilla; pero en lo quart, ni aixó va ser necessari. L' estocada era de aquellas fulminants qu' envían á l' altre barri ab la rapidés de una exhalació.

Cara-ancha va mostrarse no menos valent y afortunat. Al igual que 'l mostre, podía notar en la cartera: dos toros, dos orelles. Dos volapéus. Dos explosions d' entusiasme. Lo simpátich matador, ademés havia treballar molt bè ab la capa, fent unas verónicas que ja las voldrian més de quatre parroquias per enquibir las en la professó del Dijous Sant. Pero mentres en *Cara-ancha* no canti missa se las haurán de mirar.

Valentín Martín, en lo toro tercer seguía las

petjadas dels seus superiors. També ab un volapéu va guanyar una orella. ¡Y ja van cinch orelles! Desgraciadament lo toro sisé y últim de la tarde va gastar més calma, y no perque 'l matador se portes malament, que mentirá qui diga lo contrari; pero la sort va resultar menos brillant qu' en los cinch toros anteriors.

A la plassa hi havia encare menos gent que 'l divendres. ¿Y donchs qué s' ha fet *aquella sangre torera*?

Presidia 'l Sr. Payerols, y ja en la lidia del primer toro, senyalant banderillas avants d' hora, va fer una solemne planxa. Pero de segur que encare li xiulan las orelles.

En cambi, en la lidia del segon se va adormir, y 'l publich tingué necessitat de despertarlo. Y de segur qu' encare veu la gran bellugadissa de ventalls y mocadors.

En lo successiu ja va fer més bondat. Pero, vaja, 'm sembla... res... *que no lo entiendo*.

En resum: la corrida va deixar satisfets fins als més exigents.

Hasta 'l *Brusi* ho va dir: «Con corridas como la de ayer se acredita el espectáculo nacional.»

Demá passat, perque la plassa no s' refredi y per no perdre la costum, altra vegada Faico, *Minuto y niños sevillanos*.

Al Sr. Piera, á la trassa no hi ha res que 'l pugui torce: ell diu ab molta catxassa:

—¿Qué no vindreu á la plassa?

¡Vaya si hi vindreu!... ¡Per forsa!

PEP BULLANGA.

LLIBRES.

CATÁLOGO EXPLICATIVO DET PANORAMA DIORÁMICO EXCURSIÓN A MONSERRAT.—Lo títul indica l' objecte de aquest petit folleto, que no es altre que guiar al visitant que acut á recorrer l' hermós panorama degut als Srs. Urgellés y Moragas.

Lo text en castellá y en francés ompla perfectament lo seu objecte y apareix adornat ab preciosas zincografias.

EL MUNDO DEL CRIMEN per *Daniel Freixa*. Tothom á Barcelona coneix al autor de aquesta obra, per haver desempenyat cárrechs de importancia en lo cos de policia, y haver demostrat en l' exercici de sas funcions notable activitat y no escassa perspicacia.

Ara bè, sabent que 'l Sr. Freixa, al donar á llum aquesta obra, quals quatre primers quaderns tenim á la vista, no s' proposa escriure un treball de fantasia, sinó vuydar sas carteras de observacions y revelar fets y aconteixements en los quals ha hagut de intervenir ab motiu del seu cárrech, se comprén lo gran interés que ha de despertar en tothom que desitji coneixer los secrets de la vida del crim, de la qual no se 'n té una idea ben exacta.

Traballs de aquesta mateixa índole deguts á agents de policia, s' han publicat en distints paisos extranjers, alcansant una boga extraordinaria; y es de creure que aquí succehirá lo mateix en consideració al poderós atractiu que ofereixen las aventuras dels criminals. L' obra del senyor Freixa, á jutjar, per lo que n' hem vist, á la volta de algunas incorreccions, reuneix un istil fácil y

animat ab detalls de molta realitat, com que son presos del natural, y 's fa llegir á crema dent. Prestan major interés á la lectura, algunas láminas al cromo y bonichs grabats al zinch, intercalats en lo text, unas y altres deguts als reputats artistas Srs. Moliné y Labarta.

RATA SABIA.

DOS GALLS EN UN GALLINER.

Damunt de una taula coixa hi ha una gata y un gat m'u: ell fa 'l posat de *nyeu, nyeu,* y ella fa 'l de gata moixa.

L' amor los encatarina y 's donan vint y un pler; pues qui no te res que fer, ja se sab, al gat pentina.

De prompte surt una rata, ansiosa de ferse un fart; y sens darli 'l Déu te quart 'l embesteixen gat y gata.

Lo gat li clava la dent, la rata li diu:—¡no 'm matis! —Pren paciència y *non grunyatis*— respon lo gat tot content.

—¡Part hi vull!—la gata crida s' enfadan... ¡miu! ¡marramaul... fuig la rata 's fica al cau y al sè á dins los dona... á dida.

Las marruixas enfadadas, trobantse sense menjar, se tornan á pentinar —¿Ab amor?—Nó, á esgarrapadas.

M. BADIA.

Tres estrenos, y per alló sens dupte de que va poca gent al teatro y es precis compartirsela amistosament, las empresas han tingut á bè disposar que tots tres estrenos se realisessin en un mateix dia.

Al *Lirich*, dimecres, *El señor de Albert*.

Al *Espanyol*, dimecres, la nova opereta *Fruto prohibitto*.

A *Calvo y Vico*, dimecres, *Lo sublime en lo vulgar*, aquell drama, que segons diuen, ha escrit expressament lo Sr. Echegaray, pèl públich de Barcelona.

En la impossibilitat de no donar mes que un judici incomplet, de una sola de aquestas tres produccions á l' hora avansada en que surto del teatro, ab permís de vostés prefereixo tractarlas á totas tres ab las mateixas consideracions, deixant aquesta feyna per la senmana entrant.

Unicament consignaré que 'l nou drama d' Echegaray «*Lo sublime en lo vulgar*» alcansá un éxit ruidossíssim y entussiasta.

L' obra se separa de la última manera de aquest autor, tornant á la órbita del *Gran Galeoto*.

La execució notable, especialment per part de 'n Vico, qu' estigué colosal.

Y 'l fet es, que descartadas las tres obras novas, casi no queda materia per omplir la revista.

Al *Lirich* s' ha estrenat una nova comedia del senyor D. Miquel Echegaray, titulada *Meterse á redentor*, inspirada en un assumpto gastadíssim, de argument senzill; pero dotada de algunas situacions cómicas y de una versificació fácil y xispejant.

L' obreta, com totas las que 's posan en aquell teatro, ha viscut poch temps. Lo Sr. Mario prou s' esforça; pero la gent no hi acut.

Desitjo que alcansi m s durada en lo cartell la comedia *Lo que se dice*, versió castellana de *Lo dir de la gent* de Frederich Soler, feta per ell mateix, y qual estreno s' anuncia pèl dissapte próxim. Ab la meytat del éxit no més que obtingué al ser representada en catalá, ja hauria fet forrolla.

En los demés teatros res de nou.

Al *Espanyol*, durant los ensaigs de *Fruto prohibitto*, de la qual, com hem dit, ne parlarem en lo próxim número, la companyia Tomba ha reproduhit algunas de las obras mes celebradas del seu extens repertori.

Al *Tivoli* han reaparescut *Las mil y una noches*, ab tota la magnificencia del decorat y 'l vestuari.

A *Novedats*, *Excelsior* cada dia.

A *Catalunya*, cada dia *Mm'selle Nitouche* que promet convertirse en una mina.

Y á *Calvo y Vico* s' ha deixat reposar uns quants dias lo repertori Echegaray, posantse obras antigas com *El Alcalde de Zalamea*, *La vida es sueño* y *Entre bobos anda el juego*; produccions románticas, com *El zapatero y el rey* y 'l sempre hermós *Drama nuevo*, joya inapreciable del teatro de Tamayo y Baus.

Qui ha tingut un éxit colossal es la hermosa

ENTRE BASTIDORS.

—Tú y aquest ¿no anavau junts?
—Sí; ja fa un mes, casi bè.
—Y donchs... ¿per qué no 'l saludas?
—Perque... no t'è cap dinè.

gimnasta *Miss Alcide Capitaine*, que ha debutat en lo *Circo Ecuestre*.

Bè n' hem vistas de gimnastas; pero la *Capitaine*, es realment la capitana de totes ellas. Tan quan camina pèls fil-ferros cap-per-vall, com en los arriesgats treballs qu' executa en lo trapezi, rematats per un terrible salt mortal, se 'n endú 'ls aplausos entusiastas de la concurrència.

La *Capitaine* tè ademés un gran atractiu: es molt maca.

Dos concerts notables:

Ho es, sens dupte, 'l que varen donar en lo Tivoli, lo dematí de Sant Pere, 31 de las societats corals de Clavé, baix la intel·ligent batuta del mestre Goula.

Es impossible poder sentir més bèn interpretats los coros del immortal músich poeta.

L' altre concert va celebrarse 'l diumenje á la tarde en lo gran Salò del Palau de Bellas Arts de l, Exposició. Lo mestre Pardás en la execució de sa *fantasia campestre* va donar probas de ser un organista consumat y un notable compositor.

Recomano als *diletanti* que no deixin de anarla á sentir si algun dia torna á executar-la.

N. N. N.

MA PLANETA.

Vaja, vaja; ma planeta n' es bèn trista tan mateix. Me la vaig fer treure un dia al davant de molta gent allá á la plassa del Angel per un d' aquells auçellets, y la pobra bestiola ho va fer tan malament, que 'm va treure una planeta qu' es més bè un sach de gemechs.

Entre las mil peripecias me diu bèn clá' aquell paper, que si vuy trobar xicota tindré de perdre molt temps. Y 'l mal es que ho endavina (y aixó es un dirho á vostés).

Fa molts anys que busco dona que m' agradi per muller. Calculin si n' hauré vistas per teatros, per cafés, per tertulias de familia, y 'ls diumenges pèl passeig. Y ab tot y haverne vist tantas, fixantmi á no poguer més, (que de tant, crech que la vista se m' escursa per moments), no n' he pogut trobar una al mèu gust ni per remey.

La qu' es guapa de la cara no val res pèls sentiments. La que tè bon cor, me trobo que no sap ni fer *ganxet*. La que al véurela á las festas va vestida á la *dernière*, ab arrufats, cintas, llassos y botinas de doré, guanyant vuit rals cada dia y menjant bacallá sech, me fa perdre fins las ganas de pensar en casament. La que veig massa aixerida, me fa por, ho dich de cert.

La que veig molt recatada me figuro que fingeix.

Y aixís es que ab tantas donas, exemplars tots diferents d' aquesta rassa tan rara, *sexo débil* que 'n dihém; me trobo casi á las capsas y no sè 'l que tinch de fer.

Si 'm vull casá' 'm desgracio; sinó 'm caso 'm faig malbé. Y aixís sempre ab aquest dupte y ab la engunia al pensament, recordantne aquesta frase que Sant Agustí diguè: «que si molt bó es lo casarse, lo no casarse ho es més,» me trobo que passen días, y arribaré fins á vell sense fer un determini; á no ser que 'l fassi Dèu de millorá' aquesta rassa, qu' es tan bona y convenient, com perversa, falsa y cara, segons m' ha fet veure 'l temps.

R. ROURA.

Més tarugos.

Tot de un cop se proposa l' Ajuntament entarugar totes las Rondas y 'l Passeig de Gracia. Las obras costarán una friolera. Res més que 5.381,740 pessetas.

Lo dictámen del assumpto sobre la taula ha quedat, y á pesar de tan tarugo la taula no s' ha ensorrat.

No varem parlar la senmana passada de la saragata promoguda en la secció francesa de la Exposició perque ja teníam lo número confeccionat.

Però avuy consignarém que va haverhi una verdadera exposició de garrotadas y cops de sabre per tots los gustos.

Resultat: que tothom donava la rahò al guardia municipal, que veyentse atropellat, va apelar als medis de legítima defensa.

Per qual motiu l' arcalde, ab aquell esperit de justicia que tothom li reconeix, va fer pagar la patenta al pobre municipal, trayentlo de las naus de la Exposició y enviantlo á pendre 'l sol—ara que fa fresca—pèls carrers de Barcelona.

Gran manera d' estimular als demés á que compleixin lo deber inherent al càrrech que desempenyan.

Desde avuy los municipals de la Exposició, tots han adoptat lo mateix lema:

«No t' emboliquis Gutierras, mira que 't traurán d' aquí.»

Un dels que han après lo francés á Sant Felip Neri, m' ho deya l' altre dia:

—Suceda lo que succeheixi, *nous ferons les yeux grosses*.

Pèl setembre, segons diuhen, vindrán molts

UN CARGAMENT REPARTIT.

Un bergantí ha naufragat,
hi ha una isla cafre á la vora
y tots los salvatjes cridan:
—¡Viva la repartidora!

estudiants, al objecte de celebrar una gran festa escolar.

L'arcalde, desitjós de protegir á la juventut, ha mirat de conseguir que 'ls amos de fonda y de casas de dispesa 'ls hospedessin gratis.

Y efectivament, tots los fondistas y dispesers, al sentir aquesta proposició van gratarse 'l cap.

R. I. P.

«¡Tots se 'n van!» podem dir com l'autor de *La gent del any vuit*.

Acaba de morir un estimat amich nostre, apreciable escriptor, de conviccions íntegras, de caràcter enter, pobre y honrat.

D. Joan Alonso del Real ha deixat d' existir.

A sas desconsoladas esposa y filla acompanyem en lo viu sentiment que 'ls ha causat aquesta pèrdua tan dolorosa.

Tambè s' ha cebat la mort en l' existencia de un altre amich nostre, lo *Excm. D. Santiago Soler y Plá*, diputat que havia sigut per Barcelona y ministre d' Estat y de Ultramar en lo bréu període de la República espanyola.

Dilluns tot lo que Barcelona conta de ilustrat, en las ciencias, las arts, las lletres y la política, va atributar al seu cadáver l' última mostra de consi-

deració, prenent part en lo solemne enterro, un dels més lluhits que s' han celebrat en nostra capital.

Sembla un quènto; pero algún periódich ho dona per cert y aixís ho hem de creure.

Reb un individuo una carta de Jaen, ab senyals evidents de haver sigut oberta. ¡Y tan oberta com havia sigut! La carta havia de contenir un bitllet de 25 pessetas; y 'l bitllet no hi era.

Pochs días després reb un sobre, 'l desclou, y 's troba ab las 25 pessetas y un paperet que deya lo següent:

«Tenga más cuidado de que no le manden más dinero sin certificar, pues enterado del contenido de la carta en que *hiba* el billete, y viendo le hace falta, he hecho esto porque tengan más previsión otra vez.

»Adado la casualidad que ha dado V. con un rata decente.

»Un empleado del gremio de los *ratas*.»

¡Quina llástima que un rata tan compassiu no 's dongui á coneixer.

¿No presumen per qué?

Per concedirli la creu de beneficencia.

¿No vaig dirho que las jardineras que fan la competencia al tranvia haurian de blindarse y correr per aquests carrers a tall de fortalsas rodadoras?

Dias atrás un tranvia embesteix á una jardinera ab tanta furia, que ab la llansa va descalabrar la cama de un pobre senyor que anava tranquilament á la plataforma.

Y per tot consol, li deyan aquells bárbaros en forma de cotxero y conductor:

— ¡Qué baile... Qué baile!

Ja ballarian ells, si aquí hi hagu's menos patillas y més autoritat.

Otro sí.

Dos cotxeros, un de cada una de las dugas empresas rivals van agarbonarse, acabant á tiros de revólver.

Y es fama que entre 'ls caballs del un y l' altre vehícul que miravan la batussa va entaularse 'l següent diálech:

— ¡Qué bestias son certs homes!

— Y tal. Casi hauríam de demanar al amo, que 'ns coluqués á nosaltres á la plataforma y á n' ells á la llansa.

Son moltes las personas que 's queixan de la bravada que 's desprén de sota del empostissat de las naus del Palau de la Industria.

De primer goteras al sostre.

Després mala olor á terra. ¡Si serán los comptes que ja comensan á fermentar!

¡El rigor de las desdichas!

Un invent notable, degut al fam's Edison.

Se tracta de una ingeniosa aplicació del fonógrafo als rellotjes. Los tals rellotjes en lloch de tocar las horas y 'ls quarts, enrahonan clara y distintament.

A las onze del dematí, diuhen: — *Es hora d' esmorsar.*

A las set de la tarde: — *Es hora de dinar.*

A las dotze de la nit: — *Es hora de ficurse al llit.*

Un rellotje de aquests es lo que falta á Barcelona.

¿Saben per qué?

Per colocarlo en lo frontis de ca la Ciutat, y ferli dir:

— *Senyors acreedors, ara es hora de pagar.*

Algunas personas inteligentes que han visitat l' *acuarium* de la cascada del Parch, no 's donan compte de que 'ls poch's exemplars qu' en ell figuren, tots molt comuns, puguin haver costat un miler de duros.

Suposan que per mil duros...

Pero bah, tot aixó son suposicions.

Tractantse de un *acuarium* s' han de tenir en compte 'ls peixos que 's veuhen y 'ls que no 's veuhen.

Y 'ls peixos grossos, precisament son los únichs que no están en remull.

¿Y de Catálech de la Exposició, cóm estém?

¿Y aquella rifa de la Exposició, cóm está?

«Las comisions y juntas y homes grans no saben lo que 's portan entre mans.»

¡Ditxosa *La Campana de Gracia*, qu' está á punt de celebrar lo seu milenari, ó si no 'ls va

LOS NENS DEL PORVENIR.

— La mama no vol que 't veji.
— ¿Y aixó t' espanta?... ¡qu' ets asel!
— Si, ja ho dius... ¿qué hi puch fè jo?
— ¿Qué pots fè? Fugir de casa.

bè aixó de milenari, las *sevas bodas d' or*, que aixís com los capellans las celebran als cinquanta anys de dir missa, los periódichs senmanals las festejan al publicar son número 1,000!

Lo nostre estimat company, lo dia 2. de aquest mes, donará á llum un número colossal, de setze planas de gran tamanyo, ab un sens fi de dibuixos deguts á Pellicer, Apeles Mestres, Moliné, Llobera, Fabrés, Enrich Serra, Mariano Foix, Miró, Gomez Solér, Eusebi Planas, un inédit de Tomás Padró y un altre inédit del célebre Fortuny.

Tot aixó unit á un text escullidíssim degut á un gran número d' escriptors de fama, farán del número 1 000 de *La Campana de Gracia* una preciositat.

La Diputació provincial acaba de donar comptes de las cantitats invertidas ab motiu dels obsequis tributats á la reyna regent.

Son com segueixen:	Pessetas.
Recepció de Ajuntaments de la Provincia.	1,400
Excursió al Tibi-Dabo.	3,590
Visita de la reyna á la Diputació.	720
Excursió á Montserrat.	108,519 23
Donatius á obrers sense feyna.	10 000
Iluminacions y gastos generals.	9,210
	<hr/>
	133,439 23

Escolti, D. Francisco de Paula: ¿no li diu res aquest estat de comptes?

Donchs á mí, sí senyor, y crech que no sols me diu á mí, sinó á tot Barcelona.

Aquest estat de comptes nos está dihent que sería necessari que la corporació municipal seguís l' exemple de la Diputació, fentnos saber

(Continúa á la página 432.)

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, número 20, Barcelona.

JULIO CLARETIE

LOS AMORES DE UN INTERNO

Dos tomos en 8.º, Ptas. 5.

Obras completas de D. JOSÉ M.ª DE PEREDA

← TOMO VIII →

BOCETOS AL TEMPLE = TIPOS TRASHUMANTES

Un tomo magníficamente impreso, Ptas. 4.

MANUEL MATOSES — (ANDRÉS CORZUELO)

LOZA ORDINARIA

APUNTES DE LA VIDA CURSI

Prólogo de E. BLASCO — Dibujos de MECACHIS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

A. DUMAS

DIOS DISPONE SEGUNDA PARTE DE LA BOCA DEL INFIERNO

Ptas. 1.

EL AMOR COMO ES ÉL por HOUSSAYE

Un tomo en 8.º con cubierta al cromo, Ptas. 1.

J. YXART

EL AÑO PASADO

Ptas. 2.

ALGO

COLECCION DE POESIAS

DE

J. M.ª BARTRINA

ilustradas por

J. L. PELLICER

Ptas. 3.

PAUL DE KOCK

PAPA SUEGRO

Un tomo en 8.º con cubierta al cromo,

Ptas. 1.

ESPAÑA

TAL CUAL ES

POR

VALENTÍN ALMIRALL

TRADUCIDA DEL FRANCÉS POR C. G.

Ptas. 1.

R. D. PERÉS

Cantos Modernos

ILUSTRADOS POR

APELES MESTRES

Un tomo en 8.º esmeradamente impreso, por

Ptas. 3.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútu, 6 en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá a volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

NIT DE LLUNA.

Soletat, brisa fresqueta,
un jove net y una dama,
nit serena, arbres florits...
¿qué tal? ¡eh, quin panorama!

lo que 'ns ha costat l' estancia á Barcelona de
D.ª Maria Cristina.

Vaja, un xich d' activitat,
vingan comptes tot seguit:
si molt 'ns hem divertit,
volém saber qu' hem gastat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Pa-ta-ca-da.*
2. ID. 2.ª—*Ver-dum.*
3. ANAGRAMA.—*Palmó-Ploma.*
4. MUDANSA.—*Vinch-Cinch-Tinch.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Jaume Giralt.*
6. ROMBO.—

S
P A P
P O L L A
S A L D O N I
P L O M A
A N A
I

7. CONVERSA.—*Moncada.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per reussenses, Reus.*

XARADAS.

I.

Llegeixi 'l que 'm va passar
lo dimecres al mitj d'ía
quan venia de dinar
de casa la mèva tia.

Tot tranquil jo me 'n anava
á pendre café al *Total*,
quan un home que passava
me va tractar de animal.

Vaig dirli que m' expliqués
perqué havia dit alló,
y plantarme un gran revès
va ser la contestació

¡*Hu-dos!* jo com una fiera
me vaig posar al moment;
vaig dirli qu' era un *tercera*
faltat del enteniment.

M' anava á torná á pegar,
pero vaig se més llest qu' ell
y *quart* cop li vaig donar
en lo bell mitj del clatell
que per terra va rodar.

Ego SUM.

II.

Jo coneix á un soldat *prima*
tou com si fos de *segona*
y que fa temps qu' enrahona
ab una *tot* que l' estima.

SERAPI GUITARRA.

ANAGRAMA.

De ma vebina *Total*
qu' es á pendre ayguas á Ordal
vaig rebre ahí 'l següent *tot*:

«Tots bons, ja res me fa mal;
m' encarrega en Pere Cot
que si vol, puji aquí dalt.»

ANTONET DEL CORRAL.

SINONIMIA.

A la *Total* de Turquia
diu que vol anar en Serra
per veure si á aquella terra
fer un bon *total* podria.

SIMON DE SEDRUOL.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 3 1 6 2 1 5 1.—Fruyta.
- 2 1 3 7 5 1.—Nom de dona.
- 6 7 2 2 1.—Prenda de vestir.
- 8 7 8 1.—Nom de dona.
- 1 5 1.—»
- 8 1.—Nota musical.
- 8.—Consonant.

MARRAMAU.

POBLEMA ARTIMÉTICH.

Descompondre 'l número 223 en quatre cantitats que
sumadas, restadas, multiplicadas y divididas per un
mateix número, donguin totas iguals resultats.

J. T. ANGUILA.

GEROGLÍFICH.

SI

YA

ya

CO-cargols-LS

TERRA

TERRA

FIVALLER.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.